

Holografikusnak éneklek a testet

Aligha fogod tudni, ki vagyok, vagy mit szeretnék mondani,
De ettől még jót fogok tenni az egészségednek...

Walt Whitman
Song of Myself
(Ének önmagamról)

Egy hatvanegy éves férfinál, akit most Franknek fogunk hívni, majdnem biztosan halálosnak minősített torokrákot diagnosztizáltak. Közölték vele, hogy kevesebb mint 5% esélye van túlélni. Súlya 65 kilóról 49 kilóra csökkent. Nagyon gyenge volt, alig bírta lenyelni a saját nyálát, és légzési nehézségekkel küszködött. Orvosai már azon vitatkoztak, hogy egyáltalán alávessék-e a drága sugárkezelésnek, mert úgy nézett ki, hogy a kezelés csak kényelmetlenségeit növelné, és nem túlélési esélyeit. Úgy döntöttek, hogy azért biztos, ami biztos, folytatják a kezelést.

Ezt követően Frank nagy szerencséjére, a texasi Dallasban lévő Cancer Counseling and Resarch Centerben dolgozó dr. O. Carl Simontont felkérték, hogy vegyen részt az orvosi kezelésben. Simonton felvetette Franknek, hogy saját maga befolyásolni tudja betegsége lefolyását, és ezután megtanította Franket számos relaxációs és vizualizációs módszerre, amit ő és kollégái fejlesztettek ki. Ettől kezdve naponta háromszor Frank elképzelte, hogy a kapott sugárzás több milliónyi, sejtjeit támadó parányi energialövedék. Úgy képzelte, hogy rákos sejtjei gyengébbek és zavarodottabbak, mint egészséges sejtjei, ezért nem élnek túl az elszennvedett károsodást. Ezután elképzelte fehér vérsejtjeit – immunrendszere katonáit –, ahogy feltűnnek, előzönlök a halott és haldokló rákos sejteket, majd elszállítják őket a májába és veséjébe, hogy ezután elhagyják testét.

Az ezt követő drámai hatások jelentősen felülmúlták az ilyen az esetekben megszokott eredményeket, amikor a beteget csak sugárkezelésnek vetették alá. A kezelés varázsszernek mutatkozott. Frank a sugárkezeléssel általában együtt járó szinte egyik káros mellékhatást sem tapasztalta meg, mint például a bőr és nyálkahártya károsodást. Visszanyerte elvesztett súlyát és erejét, s mindössze két hónap alatt rákja minden jele eltűnt. Simonton hiszi, hogy Frank csodás gyógyulása nagyrészt a naponta elvégzett vizualizációs gyakorlatoknak köszönhető.

Ellenőrző tanulmányukban Simonton és kollégái 159 orvosilag gyógyíthatatlannak nyilvánított rákos betegnek tanították meg vizualizációs módszerüket. Betegeik várt túlélési ideje tizenkét hónap volt. Négy évvel később 68 beteg még mindig életben volt. Ezek közül 14 nem mutatta a betegség semmilyen jelét, 12-ben visszahúzódott a rák, és 17-nek

stabilizálódott az állapota. A csoport átlagos túlélési ideje 24,4 hónap, az országos átlag több mint kétszerese volt.¹

Simonton azóta számos hasonló kísérletet végzett, mindegyiket jó eredménnyel. Még ilyen ígéretes felfedezések ellenére is vitathatónak mondják munkásságát. A kritikusok például azzal érvelnek, hogy a Simonton kísérleteiben résztvevő egyének nem „átlagos” betegek. Sokuk csakis azért kereste fel Simontont, hogy megtanulják módszereit, és már ez rendkívüli harcos lélekről tanúskodik. Azonban számos kutató támogatandónak tartja Simonton munkásságát, aki megalapította a Simonton Rák Központot, egy sikeres kutató és kezelő intézményt, a kaliforniai Pacific Palisades-ban. Az intézmény annak szentelte magát, hogy különböző betegségekkel küzdőknek tanít vizualizációs módszereket. A képzelőerő terápiás felhasználása a nyilvánosság figyelmét is megragadta, és egy tanulmány nemrég kimutatta, hogy ez a negyedik leggyakrabban használt alternatív rákgyógymód.²

Hogyan tud egy az agyban kialakított kép hatással lenni valami oly hatalmasra, mint a gyógyíthatatlannak hitt rák? Nem meglepő, hogy az agyról kialakított holografikus elmélet ezt a jelenséget is meg tudja magyarázni. A texasi Dallasban lévő University of Texas Health Science Center kutatási- és rehabilitációs tudományok vezetője, Jeanne Achterberg pszichológus, aki egyike volt a Simonton használta vizualizációs módszereket kifejlesztő tudósoknak, úgy hiszi, az agy holografikus képkészítése lehet a kulcs.

Ahogy már beszéltünk róla, végső soron minden tapasztalat csupán egy, az agyban végbemenő idegéletteni folyamat. A holografikus modell szerint azért tapasztalunk meg egyes dolgokat – például az érzelmeket – belső valóságként, miközben más dolgokat, mint például a madarak énekét és a kutya ugatását külső valóságként, mert az agy ide helyezi őket, amikor létrehozza azt a belső hologramot, amit mi valóságként tapasztalunk meg. Azonban már azt is láthattuk, hogy az agy nem mindig tud különbséget tenni aközött, ami „odakint van”, illetve amiről csak hiszi, hogy „odakint van”, és a csonkoltak ezért tapasztalják meg néha a fantom végtag szindrómát. Másképp fogalmazva: egy holografikusan működő agyban, egy dologról alkotott emlékkép ugyanakkora hatással lehet az érzékekre, mint maga a dolog.

Ugyanakkora hatással lehet a test élettanára, és a dolgok ezen állását már mindenki első kézből megtapasztalta, aki érezte hogyan kalapál a szíve miután arra gondolt, hogy megöleli egy szerettét. Vagy bárki, aki érezte tenyere izzadását, miután felidézett egy szokatlanul félelmetes tapasztalatot. Első pillantásra furcsának tűnhet, hogy a test nem tud különbséget tenni egy valós és egy elképzelt esemény között, de amikor figyelembe vesszük a holografikus modellt – e modell kijelenti: *minden* tapasztalat, legyen az akár valós akár képzelt, ugyanazokra a holografikusan elrendezett hullámformákra fordítódik le –, a helyzet sokkal kevésbé válik zavarba ejtővé. Vagy ahogy Achtenberg fogalmaz: „Amikor képekre holografikus módon tekintünk, logikusan következik a fizikai működésre kiható mindenható befolyásuk. A kép, a viselkedés és az élettani kísérők ugyanazon jelenség egyesített tulajdonságai”.³

Bohm a burkolt rendezettségéről alkotott elképzelését használja, a létezés mélyebb és hely nélküli szintjét, ahonnan az egész Világmindenségünk fakad, hogy megismételje a felfogást: „Minden tett egy, a burkolt rendezettségben létrejött szándékból fakad. A képzelet már a forma megteremtése; már rendelkezik a végrehajtásához szükséges minden mozdulat szándékával és csírájával. Úgy hat a testre és a többire, hogy miután a teremtés létrejön a burkolt rendezettség finomabb szintjein, végighalad a szinteken, amíg meg nem nyilvánul a kifejezettben”.⁴

Más szavakkal, a burkolt rendezettségben, ahogy magában az agyban is, a képzelet és a valóság végső soron megkülönböztethetetlenek, és ezért egyáltalán nem lehet meglepetés, hogy az elme képei végül a fizikai test számára valóságként testesülhetnek meg.

Achterberg azt találta, hogy a képzelet használata során keletkező élettani hatások nem csak erőteljesek, hanem tudnak elképesztően pontosak is lenni. Például, a *fehér vérsejt* kifejezés valójában számos különböző sejtet jelent. Egy tanulmányban Achterberg úgy döntött megvizsgálja, képes-e megtanítani embereket arra, hogy kifejezetten csak egy bizonyos fajtájú fehérvérsejtek számát növeljék meg testükben. Hogy ezt elérje, megtanított egyetemi diákokat, hogyan képzeljenek el egy neutrofilként ismert sejtet, ami a fehér vérsejt birodalom fő alkotóeleme. Egy másik csoportnak azt tanította, hogy T-sejteket, különlegesebb fajta fehér vérsejteket képzeljenek el. A kísérlet végén a neutrofil elképzelését tanuló csoport lényeges növekedést ért el a testükben lévő neutrofilek számát illetően, de nem változott T-sejtjeik száma. A T-sejt elképzelését tanuló csoport jelentős T-sejt növekedést ért el, de neutrofileik száma változatlan maradt.⁵

Achterberg szerint a hit az ember egészségének szintén sarkalatos pontja. Rámutat: mindenki, aki legalábbis valamilyen szinten kapcsolatba került az orvosi világgal, hallott legalább egy meghalni hazaküldött betegről, akinek mivel más volt a „hite”, az orvosok óriási megdöbbenésére teljesen meggyógyult. Lenyűgöző *Imagery in Healing (Képzelet a gyógyításban)* című könyvében számos példát ad, amikor ő maga szembesült ilyen esetekkel. Az egyik ilyen példában egy nő már kórházba kerülésekor eszméletlen és béna volt, és egy hatalmas agydaganatot diagnosztizáltak nála. Orvosi úton próbálták a daganatát „tehermentesíteni” (eltávolítani annyit, amennyit csak biztonságosan el lehet), de mivel állapotát menthetetlennek ítélték, hazaküldték sugárkezelés vagy kemoterápia nélkül.

Ahelyett, hogy azonnal meghalt volna, a nő napról napra erősödött. Mivel Achterberg volt a biofeedback terapeuta, képes volt figyelemmel kísérni a nő fejlődését, aki a tizenhatodik hónap végén a rák semmiféle jelét sem mutatta. Miért? Ugyan a nő általánosan művelt volt, igazából nem tudta mit jelent a *tumor* szó – ahogy nem tudott az ezzel járó halálos ítéletről sem. Ebből kifolyólag nem hitte, hogy meg fog halni, és ugyanolyan magabiztossággal és eltökéltséggel hagyta lefolyni a rákot, ahogy élete során bármilyen másik betegséget – mondja Achterberg. Amikor legutoljára látta a nőt, a bénulás semmi jelét nem mutatta, eldobta járógépét és sétabotját, és többször volt már táncolni is.⁶

Achterberg azzal támasztja alá kijelentését, hogy a szellemileg visszamaradottak és az érzelmileg zavartak – akik nem fogják föl a társadalom által a rákkal összefüggésbe hozott halálos ítéletet –, szintén jelentősen alacsonyabb rák arányt mutatnak. Egy négy éves időszak alatt Texasban e két csoportban a rákos elhalálozások száma mindössze 4%-os volt, miközben az állami átlag 15-18% volt. Érdekes módon 1925 és 1978 között egyetlen leukémiás esetet sem jegyeztek föl e két csoportban. Más tanulmányok hasonló eredményekről számolnak be az Egyesült Államokban egészében, ugyanúgy, mint különböző más országokban, beleértve Angliát, Görögországot és Romániát.⁷

Ezért és más kutatási eredmények miatt Achterberg úgy gondolja, hogy egy beteg személy, még egy náthás is, olyan sok egészségről szóló „idegi hologramot” kell összegyűjtsön, amennyi csak lehetséges – hitek, jólétről és harmóniáról szóló képek, és tevékeny speciális immunműködések képeit. Úgy érzi, ezen felül még el kell üznünk magunktól az egészségünk-re nézve negatív következményekkel járó összes hitet és képet, és meg kell értenünk, hogy testhologramjaink többek pusztá képeknél. Temérdek másfajta információt tartalmaznak,

beleértve intellektuális megértéseket és értelmezéseket, mind tudatos, mind tudattalan előítéleteket, félelmeket, reményeket, aggodalmakat stb.

Achterberg javaslata, hogy szabadítsuk meg magunkat a negatív képektől, mert bizonyítva látja, hogy a képzelet képes betegséget okozni, ugyanúgy, mint ahogy meggyógyítani azt. Könyvében, *Love, Medicine, and Miracles (Szeretet, orvoslás és csodák)* Bernie Siegel elmondja, hogy gyakran találkozik esetekkel, ahol a páciensek által saját maguk és életük leírására használt mentális képek, úgy tűnik, szerepet játszottak állapotuk létrehozásában. A példák között említ egy emléttávoltáson átesett pácienset, aki azt mondta neki, hogy „szüksége volt arra, hogy levegyenek végre valamit a melléről”; egy többszörös gerincvelő-daganatos beteg elmondta, hogy „mindig gerinctelennek tartották”; egy gégefő daganatos férfi elmesélte, hogy az apja gyerekként azzal büntette, hogy folyamatosan a torkát szorongatta, és rákiáltott: „dugulj el!”.

Néha a kép és a betegség közti kapcsolat oly szembeszökő, hogy nehezünkre esik megérteni, miért nem nyilvánvaló a szenvedő félnek, mint egy pszichoterapeuta esetében, akinek sürgős sebészeti beavatkozással kellett métereket eltávolítani az elhalt vastagbéléből, és aztán megvallotta Siegelnek: „örülök, hogy maga a sebészem. Analízisen vettem részt. Nem tudtam kezelni az összes feljövő szart, vagy megemészteni az összes kakát az életemben”.⁸ Az ilyen esetek meggyőzték Siegelt, hogy majdnem az összes betegség legalább bizonyos fokig az elméből származik, de nem gondolja, hogy ez pszichoszomatikussá vagy képzeletbelivé teszi őket. Inkább *szóma-szignifikánsnak* nevezi őket, mely kifejezést Bohm alkotta, hogy jobban összegezze a kapcsolatot, és ami a görög *soma* szóból származik, melynek jelentése „test”. Hogy minden betegség az elméből származhat, nem zavarja Siegelt. Ezt inkább óriási reménynek látja, egy jelzésnek, hogy amennyiben hatalmunkban áll a betegség megteremtése, úgy hatalmunkban áll a jóllét megteremtése is.

A betegség és az elmekép közti kapcsolat oly döntő erejű, hogy a képzelőerő még a páciens túlélési kilátásainak megjósolására is felhasználható. Egy másik iránymutató kísérletben, Simonton és felesége, a pszichológus Stephanie Matthews-Simonton, Achterberg és a pszichológus G.Frank Lawlis végrehajtottak 126 előrehaladott rákbetegen egy vérvizsgálat sorozatot. Aztán ugyanilyen kiterjedt gyakorlatokat is magukba foglaló pszichológiai vizsgálat sorozatnak vetették őket alá, amelyekben megkérték a pácienseket, rajzoljanak képeket magukról, rákukról, kezelésükről és immunrendszerükről. A vérvizsgálatok nyújtottak némi információt a páciensek állapotáról, de nem túl sokat. Viszont a pszichológiai vizsgálatok, különösen a rajzok, a páciensek egészségi állapotáról szóló információk tárházának bizonyultak. Ténylegesen, egyszerűen a páciensek rajzainak elemzésével, Achterberg később 95%-os pontossággal megjósolta, hogy ki fog néhány hónapon belül meghalni, és ki fogja legyőzni a betegségét, és a javulás útjára lépni.⁹

Az elme kosárlabdajátéka

Bármilyen hihetetlen is a fentebb említett kutatók által összegyűjtött bizonyíték, mégis csupán a jéghegy csúcsa, amikor a holografikus elme testfölköti uralmáról beszélünk. Ezen uralom gyakorlati alkalmazásai nem korlátozódnak szigorúan az egészségre. Számítalan világszerte elvégzett kísérlet mutatja, hogy a képzelőerőnek óriási hatása van a fizikai és versenyzői teljesítményre.

Egy minapi kísérletben a pszichológus Shlomo Breznitz, a Jeruzsálemi Héber Egyetemen néhány csoport izraeli katonával negyven kilométert meneteltetett, de minden csoportnak

különböző információt adott. Volt néhány csoport, akivel harminc kilométert meneteltetett, és aztán azt mondta nekik, hogy még kell menniük tízet. Másoknak azt mondta, hogy hatvan kilométert kell menetelniük, de a valóságban csak negyven kilométert meneteltetett velük. Néhányuknak megengedte, hogy távolságjelöléseket lássanak, másoknak fogalmuk sem volt, mekkora távolságot tettek meg. A tanulmány végén Brenitz úgy találta, hogy a katonák véérének stresszhormon szintje mindig a katonák beclését tükrözte, és nem a tényleges távolságot, amit menetelniük kellett.¹⁰ Más szavakkal, *a testük nem a valóságra reagált, hanem amit valóságnak hittek.*

Dr. Charles A. Garfield szerint – a National Aeronautics and Space Administration (NASA) volt kutatója, jelenleg a Performance Sciences Institute elnöke a kaliforniai Berkeleyben – a szovjetek a képzelet és a fizikai teljesítmény kapcsolata közti mélyreható kutatásokat végeztek. Egy alkalommal világszínvonalú szovjet atlétákat négy csoportra osztottak. Az első csoport edzési idejének 100%-át edzéssel töltötte. A második csoport az ideje 75%-át töltötte edzéssel, a maradék 25%-át pedig azzal, hogy elképzelték a pontos mozdulatokat és képességeket, amiket a sportágukban el szerettek volna érni. A harmadik csoport ideje 50%-át töltötte edzéssel, és 50%-ot képzelődéssel, a negyedik pedig 25%-ot töltött edzéssel, és hetvenöt százalékot képzelődéssel. Hihetetlen módon, az 1980-as Téli Játékokon a New York-i Lake Placid-on, a negyedik csoport mutatta a legnagyobb teljesítménybeli javulást, ezt követte a harmadik, második, végül az első csoport, ebben a sorrendben.¹¹

Garfield órák százait töltötte azzal, hogy kikérdezzék atlétákat és sport kutatókat világszerte, azt mondja: a szovjetek kifinomult vizualizációs módszereket építettek számos atlétikai tanrendükbe, és úgy hiszik, a képzeletbeli képek előjelei az ideg-izomzati impulzusok létrehozásának. Garfield úgy hiszi, azért működik a vizualizáció, mert a mozdulatok holografikusan rögzülnek az agyban. *Peak Performance: Mental Training Techniques of the World's Greatest Athletes (Csúcsteljesítmény: a világ legjobb atlétáinak szellemi edzési módszerei)* című könyvében kijelenti: „Ezek a képek holografikusak, és elsősorban tudat alatt működnek. A holografikus képkészítési módszer lehetővé teszi térbeli feladatok gyors megoldását, például hogy összerakj egy bonyolult gépet, elkészítsd egy tánc koreográfiáját, vagy színdarabok vizuális képeit futtasd az agyadban”.¹²

Alan Richardson Ausztrál pszichológus hasonló eredményeket ért el kosárlabdázókkal. Vett három csoport kosárlabdázót, és lemérte büntetődobási képességüket. Ezt követően az első csoportot arra utasította, hogy naponta húsz percet gyakorolják a büntetődobást. A második csoportnak azt mondta, ne gyakoroljon, a harmadik csoportnak pedig, hogy naponta húsz percig képzeljék el, hogy tökéletes kosarakat dobnak. Ahogy az várható volt, az a csapat, amelyik nem csinált semmit, nem is fejlődött. Az első csoport 24%-ot fejlődött, de kizárólag a képzelet erejével a harmadik csoport 23%-ot fejlődött, majdnem annyit, mint az a csoport, amelyik gyakorolt.¹³

Az egészség és betegség közötti elválasztás hiánya

Larry Dossey orvos úgy hiszi, a képzelet nem az egyetlen eszköz, amit a holografikus elme felhasználhat, hogy változásokat érjen el a testben. Egy másik eszköz, hogy felismerjük: minden dolog egyetlen sértetlen egészet alkot. Ahogy Dossey megfigyeli, hajlamosak vagyunk arra, hogy tőlünk függetlennek tekintsük a betegséget. A betegség kívülről jön, és megtámad bennünket, felborítva jólétünket. Azonban ha a tér, az idő és minden más a Világegyetemben valójában elválaszthatatlanok, igazából nem tehető különbség az egészség és a betegség között.

Hogyan vehetjük e tudás gyakorlati hasznát a mindennapi életünkben? Amikor többé nem tekintünk a betegségre különállóként, hanem egy nagyobb egész részeként, a viselkedés-, az étrend-, az alvás-, a testmozgás-minták és más, általánosságban vett világi kapcsolatok környezeteként tekintünk rá, gyakran jobban leszünk – mondja Dossey. Bizonyíték gyanánt egy tanulmányt ajánl, ahol a krónikus fejfájásokban szenvedőket felkérték, hogy írjanak naplót fejfájásaik gyakoriságáról és erősségéről. Ugyan a naplót első lépésnek szánták, hogy a további kezelésekre felkészítse az alanyokat, a legtöbb alany azt tapasztalta, hogy amint elkezdett naplót vezetni, megszűntek a fejfájásai!¹⁴

Egy Dossey által idézett másik kísérletben epileptikus gyerekek és szüleik egy csoportjánál videofilmre vették, ahogyan egymással kölcsönhatásba léptek. Ilyenkor alkalmanként előfordultak érzelmi kitörések, amiket tényleges rohamok követtek. Amikor a gyermekeknek megmutatták a kazettát, és meglátták a kapcsolatot az érzelmekkel telített események és rohamaik között, majdnem teljesen megszűntek a rohamok.¹⁵ Miért? Azzal, hogy naplót vezettek, vagy megnéztek egy filmet, az alanyok megláthatták állapotukat életük nagyobb mintájában. Amikor ez megtörténik, a betegségre többé nem úgy tekintenek, mintha „egy valahonnan kívülről érkező támadó lenne, hanem mint egy sértetlen egészként leírható élet részére” – mondja Dossey. „Amikor a figyelmünket a kapcsolatoknak és az egységnek szenteljük, és nem darabolásra és elválasztásra fordítjuk, bekövetkezik az egész-ség”.¹⁶

Dossey úgy érzi a *beteg* szó ugyanolyan félrevezető, mint a *részecske*. Ahelyett, hogy különállóak és alapvetően elválasztott biológiai lények lennének, lényegében dinamikus folyamatok és minták vagyunk, amiket semmivel sem lehet jobban részekre szedni, elem-ezni, mint az elektronokat. Mi több, kapcsolatban vagyunk, összekapcsolódunk a betegséget és az egészséget létrehozó erőkkal, társadalmunk hiteivel, barátaink, családtagjaink, orvosaink hozzáállásával, az e Világmindenség érzékelésére használt képekkel, hitekkel, és még magukkal a világ megértéséhez, felfogásához használatos szavainkkal is.

Egy holografikus Világmindenségben a testünkkel is összekapcsolódunk, és az előző oldalakon láthattunk néhány példát, hogyan tud ez az összekapcsolódottság megnyilvánulni. De vannak más módok, talán végtelen számú másik mód. Ahogy Pribram kijelenti: „Hogyha testünk minden része tényleg az egész visszatükröződése, mindenféle mechanizmusoknak kell lenniük, hogy irányítsák, ami történik. Ezen a ponton semmi sem biztos”.¹⁷ Figyelembe véve a témában való tudatlanságunkat, ahelyett, hogy azt kérdeznénk, *hogyan* irányítja az elme holografikusan a testet, talán fontosabb kérdés: mire terjed ki ez az irányítás? Vannak-e korlátai, és ha igen, mik ezek? Most e kérdésnek szenteljük figyelmünket.

Az égvilágon semmi gyógyító ereje

Egy másik egészségügyi jelenség, ami megdöbbentő bepillantást adhat az elme test feletti hatalmáról, a placebo hatás. Placebo bármilyen egészségügyi kezelés, aminek nincsen fizikai hatása a testre, hanem vagy azért adják be, hogy kedvében járjanak egy betegnek, vagy pedig ellenőrzésként egy dupla-vak kísérletben, vagyis amikor egyének egyik csoportja valós kezelést kap, a másik pedig hamisat. Az ilyen kísérletekben sem a kutatók, sem az alanyok nem tudják, hogy ténylegesen mit kapnak, így a vizsgált kezelés eredményei pontosabban megállapíthatóak. A cukor tablettákat gyakran használják placebóként orvosság kísérletekben. A sóoldatot is (desztillált vízben feloldott só), bár a placebónak nem feltétlenül kell vegyszernek lennie. Sokan írják a kristályokkal, réz karkötőkkel és más nem hivatalos orvosságokkal elért egészségügyi javulást is a placebo hatás számlájára.

Még a sebészetet is használták placebóként. Az 1950-es években gyakran sebészeti úton gyógyították az angina pectorist, ez egy ismétlődő fájdalom a mellkasban és a bal karban, amiért a szív elégtelen vérellátását okolják. Néhány leleményes orvos úgy döntött, elvégez egy kísérletet. A szokásos műtét helyett, aminek része, hogy elkötik az ütőeret, egyszerűen felvágták a betegeket, és összevarrták őket. Az álműtéten átesett betegek ugyanolyan megkönnyebbülésről számoltak be, mint a hagyományosan megműtöttek. Így kiderült, hogy a hagyományos műtét is csak placebo!¹⁸ Azonban az álműtétek sikere azt mutatja, hogy valahol mélyen belül rendelkezünk az angina pectoris irányításának képességével (lásd Satprem: *A sejtek elméje – a szerk.*).

És ez még nem minden. Az évszázad második felében a placebo hatást több száz területen világszerte mélyrehatóan kutatták. Kiderült, hogy minden valamilyen placebót kapott ember 35%-ára jelentős hatást gyakorol, bár ez a szám helyzetről helyzetre nagyban változhat. Az angina pectorison túl a placebo kezelésre fogékony állapotba tartoznak a migrénes fejfájások, allergiák, lázak, általános náthák, pattanások, asztmák, szemölcsök, különféle fájdalmak, hányinger és tengeribetegség, emésztőszervi fekélyek, pszichiátriai tünetegyüttesek, mint például a depresszió és az idegesség, reumás és elfajulással járó ízületi gyulladás, cukorbetegség, sugárbetegség, Parkinson-kór, szklerózis multiplex és különféle rákok.

Világos, hogy ez kiterjed a kevésbé komolyaktól az életveszélyesekig, de a placebo hatása a legmérsékeltőbb állapotokra is már-már csodával határos élettani változásokat hozhat. Vegyük például a mélyen fekvő szemölcsöt. A szemölcsök kis bőr (irha) daganatok. Ezeket nagyon könnyű gyógyítani placebo használatával, ahogy szinte korlátlan példákat mutatnak erre a népi szertartások – ahol a szertartás maga egy fajta placebo –, amiket különböző kultúrákban használnak arra, hogy megszabaduljanak tőlük. A New York-i Memorial Sloan-Kettering Cancer Center nyugalmazott elnöke, Lewis Thomas mesél egy orvosról, aki rendszeresen úgy gyógyította a szemölcsöket, hogy ártalmatlan lila festéket kent rájuk. Thomas úgy érzi, hogyha egy legyintéssel intézzük el e kis csoda magyarázatát, hogy azt mondjuk: á, csak a tudatalatti elmeműködés, eközben, nem méltányoljuk a placebo hatást. „Hogyha a tudatalattim tudja, hogyan irányítsa a mechanizmusokat e vírus megkerüléséhez, és hogy a különböző sejteket a megfelelő sorrendben vonultassa fel a szövet helyreállításához, csak azt tudom mondani, hogy a tudatalattim sokkal előrébb tart, mint én” – mondja.¹⁹

A placebo hatékonysága adott körülmények között szintén nagyon változó. Kilenc placebo az aszpirinhez hasonlító dupla-vak kísérletben a placebo 54%-ban ugyanolyan hatásosnak bizonyult, mint a tényleges érzéstelenítő.²⁰ Vélhetnénk, hogy a placebo még kevésbé lenne hatásos, amikor egy sokkal erősebb fájdalomcsillapítóhoz, mint például a morfiumhoz hasonlítjuk, de nem ez a helyzet. Hat dupla-vak kísérletben bebizonyosodott a *placebók 56%-ban ugyanolyan sikeresen csillapítják a fájdalmat, mint a morfium.*²¹

Miért? Egy tényező, ami befolyásolhatja egy placebo hatékonyságát az, hogy hogyan adják be. Az injekciókat általában hatásosabbnak tekintik, mint a pirulákat, tehát hogyha egy placebót injekcióban adunk be, megnövelhetjük a hatásosságát. Hasonlóképp a kapszulákat hatásosabbnak tekintik a tablettáknál, sőt még a pirula mérete, alakja és színe is szerepet játszhat. Egy tanulmány során, ahol arra próbáltak rájönni, milyen szuggesztív hatása van egy pirula színének, a kutatók azt fedezték fel, hogy az emberek hajlamosak a sárga vagy narancssárga pirulákat hangulat befolyásolóknak tekinteni, akár élénkítőnek, akár csillapítóknak. A sötétvörös tablettákra nyugtatószerként gondolnak, a levendulakék pirulák hallucinogének, a fehér tabletták fájdalomcsillapítók.²²

Egy másik tényező az orvos hozzáállása, amikor felírja a placebót. A kaliforniai Kaiser Hospital placebo specialistája, dr. David Sobel elmond egy történetet egy orvosról, aki egy asztmás beteget kezel, akinek szokatlanul nehéz volt nyitva tartania a légcsövét. Az orvos mintát rendelt egy hatásos új gyógyszerből egy gyógyszercegtől, és beadta az embernek. Perceken belül a beteg látványos fejlődést mutatott, és sokkal könnyebben lélegzett. Azonban amikor legközelebb volt rohama, az orvos úgy döntött megnézi mi lesz, ha placebót ad. Ez alkalommal a beteg panaszkodott, hogy valami baj lehet azzal, amit kapott, mert az a szer nem szüntette meg teljesen a légzési nehézségeit. Ez meggyőzte az orvost, hogy ez a hatásosnak hirdetett új szer valóban hatásos lehet az asztma kezelésében – egészen addig, amíg nem érkezett egy levél a gyógyszercegtől, hogy az új csodaszer helyett véletlenül egy placebót küldtek neki! Úgy tűnik, az orvos akaratlan lelkesedése az első placebo iránt, és hogy ez nem volt jelen a másodiknál, lehet az ellentmondás oka.²³

A holografikus modell értelmében, a beteg figyelemre méltó válasza a placebo asztma orvosságra azzal is magyarázható, hogy a test/elme végső soron nem tud különbséget tenni az elképzelt és az igazi valóság között. A beteg azt hitte, hogy most egy erős új asztma gyógyszert kapott, és ez a hit ugyanolyan drámai élettani hatással volt a tüdejére, mintha az igazi gyógyszert kapta volna. Achterberg figyelmeztetését, hogy az egészségünkre kiható idegi hologramok sokfélék és sokoldalúak, kiemeli az a tény is, hogy még egy olyan finom dolog is, mint az orvos kicsit más hozzáállása (és talán testbeszéde), miközben beadja a két placebót, elég ahhoz, hogy az egyik placebo működjék, a másik pedig ne. Ebből tisztán láthatjuk, hogy még a tudatalatt kapott információ is nagyban befolyásolhatja egészségünket irányító hiteinket és elmeképeinket. Ilyenkor érdemes elgondolkozni, hány gyógyszer működött (vagy nem működött) csak az orvos által tanúsított hozzáállás miatt, miközben beadta/felírta őket.

Forró kályhára tett hógolyóként olvadó daganatok

Fontos megérteni, hogy az ilyen tényezők milyen szerepet játszanak egy placebo hatékonyságában, mert ez megmutatja, hogyan alakítják hiteink holografikus testünket irányító képességünket. Elménk képes eltüntetni szemölcsöket, kitisztítani légcsöveket, és morfiumként fájdalmat csillapítani, de mivel nem vagyunk e hatalmunk tudatában, át kell verniük minket, hogy használjuk. Ez majdnem vicces lenne, ha nem botlanánk úton-útfélen a saját hatalmunk figyelmen kívül hagyásának köszönhető tragédiákba.

Ezt mi sem mutatja be jobban, mint egy mára híressé vált eset, amelyről Bruno Klopfer orvos számol be. Klopfer előrehaladott nyirokcsomó rákkal kezelt egy Wright nevű férfit. Kimerült minden szokványos kezelési módszer, és úgy tűnt, Wright-nak kevés ideje maradt hátra. Nyaka, hónalja, mellkasa, hasa és ágyéka mind tele volt narancs méretű daganatokkal, lépe és mája pedig úgy megdagadt, hogy mellkasából minden nap több mint kéliternyi tejes folyadékot kellett lecsapolni.

Azonban Wright nem akart meghalni. Hallott egy Krebiozen nevű új izgalmas gyógyszeréről, és könyörgött orvosának, hogy próbálja ki rajta. Az orvos először visszautasította, mert a Krebiozent addig csak olyan betegeken próbálták ki, akiknek előreláthatólag volt legalább három hónapja hátra. De Wright annyira hajthatatlanul könyörgött, hogy az orvos végül beadta derekát. Pénteken Wright-nak adott egy Krebiozent injekciót, de szíve legmélyén nem hitte, hogy túléli a hétvégét. Aztán az orvos hazament.

Legnagyobb megdöbbenésére hétfőn Wright-ot nem találta az ágyában. Felkelt, és az udvaron sétálgatott. Klopfer arról számolt be, hogy a daganatok „forró kályhára tett

hógolyóként” olvadtak el, és eredeti méretük felére apadtak. Ez sokkal gyorsabb csökkenés volt, mint amit a legerősebb gammasugár kezelések valaha is elértek. Tíz nappal az első Krebiozen injekció után Wright elhagyta a kórházat, amennyire az orvosok meg tudták állapítani, rákmentesen. Amikor kórházba hozták, oxigén maszk kellett neki, hogy lélegezni tudjon, de távozáskor elég jól volt ahhoz, hogy különösebb probléma nélkül haza tudja vezetni saját repülőgépet 3600 méter magasan.

Wright két hónapig teljesen rendben volt, aztán cikkek jelentek meg, hogy a Krebiozen valójában semmilyen hatással sincs a nyirokcsomó daganatokra. A gondolkodásában mereven logikus és tudományos Wright nagyon levert lett, betegsége kiújult, és újra kórházba került. Ekkor orvosa úgy döntött, elvégez egy kísérletet. Azt mondta Wright-nak, hogy a Krebiozen tényleg annyira hatásos, amilyennek állítják, de az orvosság első adagjai szállítás során megromlottak. Aztán megsúgta, hogy neki van ebből a drogból egy erős sűrítménye, és tudná Wrightot ezzel kezelni. Természetesen az orvosnak nem volt semmiféle sűrítménye, és sima vizet szándékozott Wrightnak beadni. Hogy megteremtse a megfelelő légkört, még egy aprólékosan kidolgozott eljárást is elvégzett, mielőtt beadta Wright-nak a placebót.

Az eredmények ismét drámaiak voltak. A daganat tömegek eltűntek, a mellkasi folyadék megszűnt, Wright ismét gyorsan lábra állt, és remekül érezte magát. Újabb két hónapig tünetmentes maradt, de ezután az American Medical Association kiadott egy országos tanulmányt, amely a Krebiozent értéktelennek nyilvánította a rák gyógyításában. Ez alkalommal Wright hite teljesen összeomlott. Rákja ismét új életre kapott, és két nappal később meghalt.²⁴

Wright története szomorú, de erőteljes üzenet: amikor elég szerencsések vagyunk ahhoz, hogy túljussunk hitetlenségünkön, és merítsünk a bennünk lakozó gyógyító erőből, ripsz-ropsz el tudunk olvasztani daganatokat.

A Krebiozen esetében csak egy emberről volt szó, de vannak sokkal több embert érintő hasonló esetek. Vegyük például a cis-platinum nevű kemoterápiás hatóanyagot. Megjelenésekor ezt is csodaszerként tukmálták fűre-fára, és a kezelésben résztvevő emberek 75%-a jobban lett. De a kezdeti izgalom hullám után, ahogy egyre rutinszerűbbé vált a cis-platinum használata, hatékonysága leesett 25-30%-ra. Úgy tűnik, a cis-platinum-ból nyert legtöbb javulás a placebo hatásnak köszönhető.²⁵

Működik ténylegesen bármilyen orvosság?

Az ilyen események felvetnek egy fontos kérdést. Hogyha az orvosságok, mint például a Krebiozen és a cis-platinum, akkor működnek, ha hiszünk bennük, és nem működnek, ha nem hiszünk bennük, mit mond ez úgy általában az orvosságok működéséről? Nehéz e kérdést megválaszolni, de van néhány nyomunk. Például, a Harvard Medical School orvosa, Herbert Benson rámutat, hogy az 1800-as években felírt gyógykezelések nagy része, a piócáktól a gyíkvér fogyasztásig mai szemmel haszontalannak tűnnek, de a placebo hatás miatt kétségtelenül segítettek az esetek jórészében.²⁶ Akkor száz év múlva, hogy fogják látni a mai „modern” orvosi módszereinket?

Benson, a Harvard Thorndike Laboratory-ban dolgozó Dr. David P. McCallie Jr.-rel együtt átnézett számos tanulmányt az angina pectorisra az évek során előírt különböző kezelésekről, és rájöttek, ugyan a gyógykezelések jöttek és mentek, a sikerességi fokuk – még a mára lejáratosított kezelések esetén is – mindig magas maradt.²⁷ Ebből a két megfigyelésből nyilvánvalóvá válik, hogy a placebo jelenség fontos szerepet játszott az egészségügy múltjában, de vajon ez a helyzet még ma is? Úgy tűnik, a válasz: igen. A The Federal Office of Technology

Assessment úgy becsüli, a jelenlegi egészségügyi gyógymódok több mint 75%-a nem ment át megfelelő tudományos vizsgálaton, ez a szám pedig azt jelenti, hogy az orvosok tudtukon kívül ma is placebókat adnak. (Benson például úgy hiszi, hogy legalábbis is sok recept nélkül kapható orvosság főként placebóként működik).²⁸

Figyelembe véve az ez idáig megvizsgált bizonyítékokat, szinte adja magát a kérdés, hogy vajon nem minden gyógyszer kizárólag placebóként működik-e. A válasz úgy tűnik nem. Számos gyógyszer hatásos, akár hiszünk benne, akár nem: a C-vitamin enyhíti a skorbut tüneteit, és az inzulin segít a magas cukorszinten, még ha kételkedünk is benne. De a kérdés még mindig nem olyan nyilvánvaló, mint amilyenek sok szakember kezeli. Tűnődj el a következőn!

Egy 1962-ben végzett kísérlet során Dr. Harriet Linton és Dr. Robert Langs azt mondták az alanyoknak, hogy egy LSD hatásait kutató tanulmányban fognak részt venni, de e helyett placebót adtak nekik. Ettől függetlenül, félórával az után, hogy bevették a placebót, az alanyok kezdték megtapasztalni az LSD utazás klasszikus tüneteit, elvesztették tetteik fölötti irányítást, sejtetően bepillantottak a létezés értelmébe és így tovább. Ezek a „placebo utazások” több órán át tartottak.²⁹

Néhány évvel később, 1966-ban egy mára hírhedté vált Harvard pszichológus, Richard Alpert keletre utazott szent embereket keresni, akik betekintést adhatnak neki LSD tapasztalataikról. Számos a drog kipróbálására hajlandó jelentkezőt talált, és érdekes módon különböző visszajelzéseket kapott. Egy pandit (bölc) azt mondta neki, hogy jó, de nem olyan jó, mint a meditáció. Egy másik, egy tibeti láma arra panaszkodott, hogy csak megfájdult tőle a feje.

Azonban az Alpertet leginkább megdöbbentő visszajelzés egy összetöporodott kis szent embertől jött, aki a Himalája előhegységében élt. Mivel a férfi már hatvanon felül volt, Alpert először egy ötven és hetvenöt mikrogramm közti gyengéd adagot szeretett volna beadni. De a férfi sokkal nagyobb érdeklődést mutatott az Alpert által hozott egyik 305 mikrogrammos tablettá iránt, ez pedig viszonylag jókora adag. Vonakodva Alpert átnyújtott egyet e tabletták közül, de férfi még mindig nem volt meglegedve. Csillogó szemekkel kért még egyet, majd még egyet, és összesen 915 mikrogramm LSD-t tett a nyelvére, és nyelt le, ez pedig bármilyen mérce szerint igen kemény adag (összehasonlításképp az átlag adag, amit Grof használt a kísérleteiben 200 mikrogramm körül volt).

Alpert megdöbbenve, figyelmesen szemlélte, arra számítva, hogy a férfi lóbálni kezdi kezét, és szíréneként sikoltozni, de e helyett úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna. A nap hátralévő részében nem változott, a viselkedése, ugyanolyan derűs és nyugodt maradt, mint mindig, leszámítva a néha Alpertre vetett csillogó tekintetét. Úgy tűnt, az LSD csekély vagy egyáltalán semmilyen hatással nem volt rá. Alpertet annyira megrázta ez a tapasztalat, hogy felhagyott az LSD-vel, Ram Dass-ra változtatta a nevét, és áttért a miszticizmusra.³⁰

Tehát, egy placebo kiválthatja ugyanazokat a hatásokat, mint az igazi szer, az igazi szer pedig lehet, hogy semmilyen hatással nem lesz. A helyzet ilyen fejtegetéjére állítoottságát számos amfetaminnal kapcsolatos kísérlet bizonyította. Egy tanulmány során két szobában tíz-tíz alanyt helyeztek el. Az első szobában kilencen élénkítő hatású amfetamint kaptak, a tizedik egy barbitur tartalmú altatót. A másik szobában fordított volt az arány. Mindkét esetben a kakukktójas pontosan úgy viselkedett, ahogy a társai. Az első szobában az egyetlen, aki barbitur tartalmú altatót kapott, elalvás helyett felelevenedett, és felgyorsult, a másik szobában az egyetlen, aki amfetamint kapott, pedig elaludt.³¹ Szintén létezik

egy feljegyzés egy Ritalin nevű élnkítőszertől függő emberről, akinek aztán függőségét átvitték egy placebóra. Más szavakkal a férfi orvosa képes volt minden szokásos elvonási tünetet elkerülni azzal, hogy titokban cukor tablettákra váltotta receptjét. Sajnos a férfi továbbra is függő maradt – ettől kezdve már – a placebotól!³²

Az ilyen események nem korlátozódnak kísérleti helyzetekre. A placebok a mindennapi életünkben is szerepet játszanak. A koffein éjjel ébren tart? Kutatás kimutatta, hogy még egy koffein injekció sem képes az egyébként koffeinre jól reagálókat ébren tartani, ha úgy hiszik, hogy nyugtatót kapnak.³³ Segített már egy antibiotikum, hogy túl legyen egy náthán, vagy fájós torkon? Ha igen, akkor már megtapasztaltál egy placebo hatást. Minden náthát vírusok okoznak, ahogy sok torokfájást is, az antibiotikumok pedig csak a bakteriális fertőzésekben segítenek, a vírus okozta fertőzéseken nem. Tapasztaltál már kellemetlen mellékhatást orvosság bevétele után? Egy mephensin nevű nyugtatószer kutatásánál kiderült, hogy a tesztalanyok 10-20%-a tapasztal káros mellékhatásokat – beleértve a hányingert, viszkető kiütéseket és szapora, egyenetlen szívverést (palpitációt) – attól függetlenül, hogy valódi szert kaptak, vagy csak placebo.³⁴ Hasonlóképp, egy új fajta kemoterápiáról készített tanulmányban, a *kontroll csoport* 30%-a, akik csak placebo³⁵ kaptak, elvesztették a hajukat.³⁵ Tehát ha ismersz valakit, aki kemoterápiát kap, mondd meg neki, hogy tápláljon aktívan reményeket gyógyulásával kapcsolatban. Nagy az elme hatalma.

Azon felül, hogy bepillantást nyerhetünk ebbe az erőbe, a placebok támogatják az elme/test kapcsolat holografikusabb megértését. Ahogy az egészség és tápanyag rovatvezető Jane Brody említi egy, a *New York Timesban* megjelent cikkben: „A placebok hatékonysága drámaian támogatja az emberi szervezetről alkotott „holisztikus” nézetet. Az egészségügyi kutatásokban egyre nagyobb figyelmet kap az a nézet, miszerint az elme és a test folyamatos kölcsönhatásban van, és túlságosan összefonódtak ahhoz, hogy két különálló entitásként tekinthessünk rájuk”.³⁶

A placebo hatás sokkal hatalmasabb módon is hatással lehet ránk, mint gondolnánk. Erre mutat egy friss és elképesztően zavarba ejtő egészségügyi rejtély. Ha egy kis amerikai tévét is néztél az elmúlt egy vagy két évben, biztosan láttad az azt hirdető reklámok özönét, hogy az aszpirin lecsökkenti a szívroham valószínűségét. Nyilván rendelkezésre áll egy rakás ezt alátámasztó meggyőző bizonyíték, különben a televízió reklámokban elhangzó egészségügyi kijelentések pontosságához nagyon ragaszkodó ellenőrző hatóság nem engedné adásba. Ez mind szép és jó. Az egyetlen probléma, hogy úgy tűnik, az aszpirinnek nincs meg ugyanez a hatása az Angliában élőkre. 5 139 angliai orvos hat éves kutatása kimutatta, hogy semmi bizonyíték nincs arra, hogy az aszpirin csökkentené a szívroham valószínűségét Angliában.³⁷ Hiba van valakinek a kutatásában, vagy lehet, hogy mindez csak az amerikai tévé által kiváltott valami hatalmas placebo jelenség okozta eltérés? Bármilyen legyen a helyzet, ne add fel az aszpirin megelőző hatásába vetett hited! Még megmentheti az életed!

Több személyiség kihatása az egészségügyre.

Egy másik állapot, ami képszerűen mutatja az elme test feletti hatalmát, az a Több Személyiség Rendellenesség vagy MPD (Multiple Personality Disorder) Azon felül, hogy különböző agyhullám mintái vannak, egy többszemélyes alszemélyiségei lélektanilag is erősen elkülönülnek egymástól. Mindnek megvan a maga külön neve, kora, emlékei és képességei. Gyakran

* Természetesen semmiképpen sem állítom, hogy minden orvosság mellékhatása a placebo hatás eredménye. Amennyiben egy orvosság káros mellékhatását tapasztalod, fordulj orvosodhoz. Valószínűleg ad majd egy-két másik orvosságot a mellékhatásokra.

különbözik a kézírásuk, bejelentett nemük, kulturális és faji hátterük, művészi adottságaik, idegen nyelvű tárgyaló képességük és intelligenciájuk.

Még figyelemre méltóbbak a többszemélyiségesben lezajló biológiai változások, amikor személyiséget vált. Gyakran az egyik személyiség egészségügyi állapota rejtélyesen eltűnik, amikor a másik átveszi az irányítást. A Chicago-i International Society for the Study of Multiple Personality-ben dolgozó dr. Bennett Braun lejegyzett egy esetet, ahol egy ember minden alszemélyisége allergiás volt a narancslére, kivéve egyet. Ha a férfi narancslét ivott, amikor az egyik allergiás személyisége irányított, borzalmas kiütések lepték el. De ha átváltott a nem allergiás személyiségére, a kiütések eltűntek, és szabadon ihatott narancslevet.³⁸

Dr. Francine Howland, egy a többszemélyiségesek kezelésére szakosodott Yale pszichiáter elmesél egy még meglepőbb esetet, ami arról szól, hogyan reagált egy többszemélyiséges a darázscsípésre. A kérdéses alkalommal a férfi a Howlanddel egyeztetett időpontban úgy jelent meg, hogy az egyik szeme úgy bedagadt egy darázscsípéstől, hogy nem tudta kinyitni. Megállapította, hogy orvosi segítségre van szüksége, ezért Howland hívott egy szemorvost. Sajnos a szemész legkorábban egy órával később tudott csak megérkezni, és mivel a férfinak súlyos fájdalmai voltak, Howland úgy döntött, kipróbál valamit. Ahogy kiderült, a férfi egyik alszemélyisége egy „érzéstelen személyiség” volt, és nem érzett semmilyen fájdalmat. Howland az érzéstelen személyiségnek adta át a férfi teste feletti irányítást, és a fájdalom megszűnt. De valami más is történt. Mire a férfi megérkezett a szemésszel egyeztetett időpontra, a duzzanat teljesen eltűnt, és a szeme ismét rendbe jött. Mivel semmilyen kezelésnek nem látta szükségét, a szemész hazaküldte.

Egy idő után azonban az érzéstelen személyiség abbahagyta a test irányítását, és a férfi eredeti személyisége tért vissza, a fájdalommal, és a darázscsípés okozta daganattal együtt. Másnap elment a szemészhez, hogy végre kezelést kapjon. Sem Howland, sem a beteg nem mondta meg, hogy a férfi többszemélyiséges, és miután kezelte a férfit, a szemész felhívta Howlandot, és „Azt hitte, az idő játszik vele”. Howland nevetett. „Csak biztos akart lenni benne, hogy tényleg felhívtam az előző nap, és nem csak ő képzelte”.³⁹

A többszemélyiségesek nem csak az allergiát tudják ki- és bekapcsolni. Ha valaha is létezett kétely afelől, hogy a tudattalan elme képes irányítani a drogok hatásait, akkor most végleg elsöpri a többszemélyiségesek gyógyszeres varázslata. Azzal, hogy személyiséget vált, egy részeg többszemélyiséges azonnal ki tud jözanodni. A különböző személyiségek másképp reagálnak a különféle drogokra. Braun lejegyzett egy esetet, ahol egy személyiségnek elég volt öt mikrogramm diazepam nyugtató, hogy lenyugodjon, míg egy másik személyiségen száz mikrogramm is csekély vagy semmilyen hatással sem volt. Egy többszemélyiségesnek gyakran van egy vagy több gyerek személyisége, és ha egy felnőtt személyiség kap egy drogot, és ezután a gyerek személyiség veszi át az irányítást, a felnőttre méretezett adag túl sok lehet a gyerekeknek, és bekövetkezhet a túladagolás. Egyes többszemélyiségeseket szintén nehéz elaltatni, és számos esetet jegyeztek le, amikor többszemélyiségesek felébrednek a műtőasztalon miután az egyik „elaltathatatlan” személyiségük vette át az irányítást.

Más állapotok, amelyek személyiségtől személyiségig változhatnak, lehetnek hegek, égési nyomok, ciszták, és a jobb- vagy balkezesség. Változhat a látás élessége, és egyes többszemélyiségesnek két vagy három különböző szemüveget kell magával hordaniuk, hogy alkalmazkodni tudjanak változékony személyiségeikhez. Az egyik alszemélyiség lehet színvak, míg egy másik nem az, és még a szemszín is változhat. Vannak olyan nők, akiknek havonta két

vagy három menstruációs szakaszuk van, mert minden alszemélyiségüknek megvan a saját ciklusa. Christy Ludlow beszéd kutató felfedezte, hogy egy többszemélyiséges minden személyiségének más a hangmintája, ehhez pedig egy akkora élettani változásra van szükség, hogy még a legkiválóbb színész sem tudja annyira elváltoztatni a hangját, hogy megmátsa a hangmintáját.⁴⁰ Egy cukorbetegség miatt kórházba került többszemélyiséges teljesen zavarba ejtette orvosait, amikor a cukorbetegség semmilyen tünetét nem mutatta, amikor egy nem cukorbeteg személyisége irányított.⁴¹ Vannak feljegyzések, hogy az epilepszia jön és megy, ahogy a személyiségek változnak, és Robert A. Philips Jr. azt meséli, hogy még a daganatok is előjöhethetnek és eltűnhetnek (azt ugyan nem határozza meg, hogy milyen fajta daganatok).

A többszemélyiségesek hajlamosak az átlagos embereknél gyorsabban gyógyulni. Például számos feljegyzés szól harmadfokú égési sérülések rendkívül gyors gyógyulásáról. A leghátborzongatóbb mind közül, hogy legalább egy kutató – dr. Cornelia Wilbur terepauta – meggyőződése szerint, a többszemélyiségesek lassabban öregszenek, mint mások.

Hogyan lehet mindez? Egy, a többszemélyiséges szindrómát érintő szűkebb körű tudományos tanácskozáson egy Cassandra nevű többszemélyiséges felvetett egy lehetséges választ. Cassandra gyors gyógyulási képességét a gyakorolt képzelő módszereknek, és az általa *párhuzamos futtatásnak* nevezett eljárásnak tulajdonítja. Ahogy elmagyarázta attól, hogy váltakozó személyiségei nem mindig irányítják a testét, még tudatosak. Ez lehetővé teszi, hogy egyszerre több szálon „gondolkodjék”, hogy egyszerre több írásbeli dolgozaton dolgozzék, és akár „aludjék” is, amíg a többi személyisége elkészíti a vacsorát, és kitakarítja a házat.

Az átlagember naponta kétszer-háromszor végez vizualizációs gyakorlatot, Cassandra viszont a nap huszonnégy órájában. Még egy anatómiában magasan képzett Celese nevű alszemélyisége is van, akinek egyetlen dolga, hogy a nap huszonnégy órájában meditáljon, és elképzelje teste jólétét. Cassandra szerint az egészségére fordított lankadatlan figyelem ad neki előnyt az átlag emberekkel szemben. Számos többszemélyiséges is hasonlókról számolt be.⁴³

Mélyen hiszünk a dolgok rögzültségében. Ha rossz a látásunk, hajlamosak vagyunk elhinni, hogy egész életünkre rosszul, sőt egyre rosszabbul fogunk látni. Cukorbetegség esetén fel sem merül, hogy állapotunk megváltozhat egy hangulat-, vagy gondolkodás-váltással. De a többszemélyiségesek jelensége megkérdőjelezi ezt a merev elképzelést, és további bizonyítékkal szolgál, hogy elmeállapotunk befolyásolja testünk biológiáját. Ha egy többszemélyiséges elméje valamiféle többszörös hologram, a test is annak tűnik, és ugyanolyan gyorsan tud egyik biológiai állapotból a másikba átlépni, ahogyan megkeverünk egy pakli kártyát.

Egy ekkora teljesítményre képes irányító rendszer észbontó, és ennek fényében az a képességünk, hogy akarattunkkal eltüntessünk egy szemölcsöt, apróság. Egy darázscsípés kiváltotta allergikus reakció bonyolult és sokoldalú folyamat, magában foglalja az antitestek együttes fellépését, a hisztamin termelését, a véretek kitágítását és átszakítását, az immunanyagok rendkívül nagymértékű kibocsátását és így tovább. Egy többszemélyiséges elméje milyen rejtett módon képes úgy irányítani, hogy minden ilyen folyamat nyomban megálljon? Vagy mi teszi lehetővé számukra, hogy felfüggeszék a vérükben lévő alkohol, vagy más drog hatását, vagy hogy ki-be kapcsolgassák a cukorbetegséget? Jelen pillanatban nem tudjuk, és egyetlen ténnyel vigasztalhatjuk magunkat. Ha egy többszemélyiséges kezelést kap, és valamiképp újra egészsé válik, tudatosan még mindig képes ezekre a váltásokra.⁴⁴ Ez azt sugallja, hogy valahol *mindannyiunk* elméjében ott a képesség, hogy mindezt irányítsuk. És ez még mindig nem minden, amire képesek vagyunk.

Terhesség, szervátültetések és a genetikai szint megcsapolása

Ahogy már láthattuk, az egyszerű mindennapi hitek is erőteljes hatással lehetnek a testre. Természetesen legtöbbször nem rendelkezik megfelelő szellemi önfegyelmel ahhoz, hogy teljesen irányítsuk hiteinket (és ezért kell az orvosoknak placebohoz folyamodniuk a bennünk lakozó gyógyító erők megnyitására). Hogy visszanyerhessük ezt az irányítást, először meg kell értenünk a ránk ható különböző hiteket, mert ezek is ablakot kínálnak az elme/test kapcsolat rugalmassága felé.

KULTURÁLIS HITEK

Társadalmunk belénk nevel egyfajta hitrendszert. Például a Trobriad Szigetek lakosai szabadon bocsátkoznak nemi kapcsolatba már házasság előtt is, de a közösség erősen rosszalja a házasság előtti terhességet. Semmilyen fogamzásgátlót nem használnak, és ritkán vagy sosem fordulnak abortuszhoz. Mégis, gyakorlatilag ismeretlen a házasság előtti terhesség. Ez felveti, hogy a kulturális hitek miatt, a férj nélküli nők tudatalatt megakadályozzák magukat a teherbe esésben.⁴⁵ Bizonyíték van rá, hogy valami hasonló folyamat működhet saját kultúránkban is. Majdnem mindenki hallott egy párról, akik évekig próbálkoztak sikertelenül a gyereknemzéssel. Végül örökbe fogadnak egyet, és nem sokra rá a nő teherbe esik. Ez megint azt sugallja, hogy maga a tény, hogy végre lehet gyereke, lehetővé tette a férfinak/nőnek, hogy túljusson valamilyen a termékenységének eddig útját álló akadályon.

A kultúránkban résztvevő többi taggal megosztott félelem szintén nagy hatással lehet ránk. A tizenkilencedik században a tuberkulózis emberek tízezreit ölte meg, de az 1880-as évek elején a halálozási arány elkezdett zuhanni. Miért? Egy évtizeddel korábban még senki nem tudta, mi okozta a tuberkulózist, s ez megteremtette egy rémületes rejtély légkörét. De 1882-ben dr. Robert Koch fontos felfedezést tett, miszerint a tuberkulózist egy baktérium okozza. Miután ez a tudás elérte a népet, és csökkent a rejtély okozta félelem, a halálozási arány leesett százazrenként hatszázról kétszázra, annak ellenére, hogy több mint egy fél évszázadot kellett még várni arra, hogy hatásos orvosságot találjanak.⁴⁶ Ez egyértelműen mutatja a félelem rendkívüli szerepét a betegségek és a halál vonatkozásában.

Úgy tűnik, a félelem nagy szerepet játszik a szervátültetések sikerében is. Az 1950-es években a vese átültetés csupán egy ígéretes lehetőség volt. Ezt követően Chicagóban úgy tűnt, egy orvos sikeres átültetést vitt véghez. Nyilvánosságra hozta felfedezéseit, és nem sokra rá világszerte sorra végeztek sikeres átültetéseket. Majd a mindent elindító első átültetés kudarcba fulladt. Mi több, az orvos rájött, hogy a vesét kezdettől fogva visszautasította a szervezet. De ez nem számított. Miután azok, akik kapták az átültetett szervet elhitték, hogy túlélhetik, túl is élték, és a műtétek sikere minden várt eredményt felülmúlt.⁴⁷

HOZZÁÁLLÁSUNKBAN MEGTESTESÍTETT HITEK

Egy másik mód, ahogyan hiteink megnyilvánulnak az életünkben, az a hozzáállásunk. Tanulmányok kimutatták, hogy egy várandós anyuka hozzáállása leendő csecsemőjéhez, és általában a terhességhez hatással van a szülés során tapasztalt bonyodalmakra, és a csecsemő születése utáni egészségére.⁴⁸ Sőt, az elmúlt évtizedben lavinaként zúdult ránk a hiteink egészségügyi állapotunkra kifejtett hatását bemutató tanulmányok sora. Azok, akik magas pontszámot érnek el az ellenséges és erőszakos hozzáállást mérő teszteken, hétszer akkora

valószínűséggel halnak meg szívrohamban, mint alacsony pontszámot elérő társaik.⁴⁹ A házias nőknek erősebb az immunrendszere, mint az elvált, vagy egyedülálló nőknek, a *boldog házias* nőknek pedig még erősebb az immunrendszerük.⁵⁰ A harcias jellemű AIDS-esek tovább élnek, mint passzív, beletörődő hozzáállású sorstársaik.⁵¹ A rákos betegek is tovább élnek, ha fenntartják harcias hozzáállásukat.⁵² A pesszimisták gyakrabban lesznek náthások, mint az optimisták.⁵³ A feszültség csökkenti az immunrendszer válaszüdejét;⁵⁴ magasabb a betegségek és kórok gyakorisága azoknál, akik frissen veszítették el a házastársukat⁵⁵, és így tovább, és így tovább. (lásd: Giorgio Mambretti és Jean Seraphin: *Orvostudomány a feje tetején, és ha mégis igaz van Hamer doktornak – a szerk.*)

AKARATERŐNK ÁLTAL KINYILVÁNÍTOTT HITEK

Az eddig megvizsgált hiteket nagyban télen hiteknek hívhatjuk. Megengedjük, hogy kultúránk és gondolataink átlagos állapota ránk erőltesse őket. A tudatos hit a szándék acélos és tántoríthatatlan megjelenése, amit szintén lehet használni a holografikus test alakítására és irányítására. Az 1970-es években egy holland születésű író és előadó világszerte laboratóriumi orvosokat képezett el azzal a képességével, hogy irányítani tudta belső biológiai folyamatait.

A Menninger Foundation-ben, a University of California's Langley Porter Neuropsychiatric Institute-ben és másutt végzett tanulmányok szerint Schwarz óriási, tizenöt centis vitorlavarró tüket döfött át karjain vérzés nélkül, arcizma sem rándult, és béta agyhullámokat sem mutatott (általában ezeket az agyhullámokat hozza létre valaki, ha fájdalmat érez). Még akkor sem vérzett, amikor kihúzta a tüket, a szúrás okozta lyukak, pedig gyorsan bezárultak. Ráadásul Schwarz kívánsága szerint változtatta agyhullámai ritmusát, égő cigarettát nyomott saját húzába anélkül, hogy kárt tett volna magában, és izzó szenet hordozott körbe csupasz tenyerén. Állítása szerint ezeket a képességeket a náci koncentrációs táborokban fejlesztette ki, ahol meg kellett tanulnia uralnia a fájdalmat, hogy kibírja a kapott rettenetes veréseket. Szerinte mindenki megtanulhatja a test önkéntes irányítását, és ezáltal saját kezébe tudja venni egészségét.⁵⁶

Furcsa egybeesés, hogy szintén holland volt a másik férfi, aki 1947-ben hasonló képességeket mutatott be. Mirin Dajonak hívták, és a zürichi Corso Theaterben adott nyilvános műsoraival döbbsentette meg a közösséget. Tisztán láthatóan egy asszisztens teljesen átszúrta Dajo testét egy vívótőrrel, nyilvánvalóan életfontosságú szerveket döfve át, de Dajo nem szenvedett semmilyen károsodást vagy fájdalmat. Schwarzhoz hasonlóan, amikor kihúzták belőle a törts, Dajo nem vérzett, és csak egy halvány piros vonal mutatta a tör korábbi helyét.

Dajo előadásai annyira megrázták a közönséget, hogy végül az egyik néző szívrohamot kapott, és Dajot hivatalosan eltiltották a nyilvános szerepléstől. Azonban egy svájci orvos, Hans Naegeli-Osjord hallott Dajo képességeiről, és felkérte, vegyen részt egy tudományos kutatásban. Dajo beleegyezett, és 1947. május 31-én belépett a Zürichi Katonai Kórházba. Dr. Naegeli-Osjord mellett a kórház fősebésze, dr. Werner Brunner is jelent volt számos másik orvossal, diákkal és újságíróval. Dajo lemeztelenítette felső testét, koncentrált, majd a gyülekezet szeme láttára jelt adott, és asszisztense átdöfte testén a vívótörts.

Ahogy mindig, most sem folyt vér, és Dajo nyugodt maradt. De egyedül ő mosolygott. A tömeg többi tagja kővé dermedt. Dajo életfontosságú szerveinek mindenképp károsodnia kellett volna, és látható tökéletes egészsége túl sok volt az orvosoknak. Hítetlenséggel telve, megkérdezték Dajot hajlandó lenne-e egy röntgennek alávetnie magát. Beleegyezett és szemmel látható erőfeszítés nélkül felment velük a röntgenszobához vezető

lépcsőkön, a vívótőrrel a gyomrában. Elvégezték a röntgent, és az eredmények tagadhatatlanok voltak: Dajot tényleg felnyársalták. Végül, az átszúrásától számított húsz teljes perc után a vívótört kihúzták belőle, és csak egy-egy halovány heg maradt a szúrások helyén, elől-hátul. Később, Dajot baseli orvosok is kivizsgálták, és még azt is megengedte, hogy maguk az orvosok döfjék át rajta a tört. Később dr. Naegeli-Osjord ismertette a teljes esetet Alfred Stelter német fizikussal, és Stelter *Phi-Healing* című könyvében hozza nyilvánosságra.⁵⁷ Vajon azóta megemlítik ezt az esetet az orvosi egyetemeken?

Nem csak a hollandok rendelkeznek ilyen rendkívüli hatalommal. Az 1960-as években a National Geographic Society elnöke Gilbert Grosvenor, felesége Donna és a *Geographic* fotósainak egy csapata ellátogatott Ceylonba, hogy tanúi legyenek egy Mohotty nevű csodatévő állítólagos csodáinak. Állítólag fiatalként Mohotty imádkozott a Kataragama nevű Ceyloni istennek, és felajánlta, hogy ha felmenti Mohotty apját a gyilkosság vádjától, ő, Mohotty évente vezekelni fog Kataragama tiszteletére. Mohotty apját felmentették, és ígéretéhez híven Mohotty minden évben vezekelt.

Ez abból állt, hogy tűzön és izzó parázon sétált keresztül, peckeket szúrt az arcába, peckeket csavart a karjaiba válltól csuklóig, nagy kampókat akasztott mélyen a hátába, és a kampókhoz erősített kötelekkel egy hatalmas szánt húzott át egy udvaron. Ahogy a Grosvenorok később jelentették, a kampók igen feszesre húzták Mohotty húsát, és ismét nem volt semmilyen jele a vérnek. Amikor Mohotty végzett, és a kampókat eltávolították, nyoma sem volt sebhelyeknek. A *Geographic* lefotózta ezt a megrázó látványt, és a *National Geographic* 1966. áprilisi számában megjelentették mind a képeket, mind a beszámolót az eseményről.⁵⁸

1967-ben a *Scientific American* egy hasonló indiai szertartásról tudósított: a helyi közösség minden évben egy másik férfit választott, s egy szertartás után belemerítettek az áldozat hátába két akkora kampót, amire fel lehetett volna akasztani egy fél disznót. A horgok szemén áthúzott köteleket egy ökrös szekér rúdjaéhoz erősítették, majd az áldozat hatalmas ívben végighúzta a kocsit a földeken, a termékenység isteneinek szent felajánlásként. Amikor kivették a horgokat, az áldozat teljesen sértetlen maradt, nem volt vér, és húsában szó szerint semmi nyoma nem volt a szúrásoknak.⁵⁹

TUDATALATTI HITEINK

Ahogy már láthattuk, amennyiben nincs akkora szerencsénk, hogy olyan önuralmunk legyen, mint Dajonak, vagy Mohottynak, egy másik módszerhez folyamodhatunk a bennünk lakozó gyógyító erő eléréséhez: átlépünk a tudatos elménkben létező kételkedés és gyanú építette vastag páncélra. Egyik mód ezt elérni, hogy egy placebóval átvernek minket. Egy másik, a hipnózis. Egy sebészhez hasonlóan, aki benyúl a testbe és megváltoztatja egy belső szerv állapotát, egy képzett hipnotizőr képes belenyúlni elménkbe, és segíthet nekünk megváltoztatni mindegyik hitünk közül a legfontosabbakat, a tudatalatti hiteinket.

Számos tanulmány megcáfolhatatlanul bizonyította, hogy hipnózis alatt egy személy olyan folyamatokra képes hatni, amiket általában tudatalattinak vélünk. Például, egy többszemélyiségűhöz hasonlóan, egy mélyen hipnotizált ember képes irányítani allergiás reakcióit, véráram mintáit és rövidlátását. Ezen felül képes irányítani a pulzusszámát, a fájdalmat, a testhőmérsékletét, és akaraterejével képes eltávolítani egyes anyajegyeket. A hipnózissal valami olyat is el lehet érni, ami a maga módján ugyanannyira elképesztő, minthogy sérülés nélkül tudják vívótőrrel átszúrni valaki gyomrát.

Ez a valami magában foglal egy rettenetes elcsúfító örökletesnek tartott betegséget, amit Brocq kórnak hívnak. A Brocq kórban szenvedők vastag, szaruszerű burkot növesztenek a bőrükre, ami hasonlít egy hulló pikkelyeire. Ez a burok annyira meg tud vastagodni és keményedni, hogy a legkisebb mozgástól is felrepedezhet, és elkezdhet vérezni. A cirkuszi mutatványos bódékban sokan az állítólagos aligátor bőrű emberek közül valójában Brocq kórban szenvedtek, és elég gyorsan meghaltak.

A Brocq kórt 1951-ig gyógyíthatatlannak tartották, amikor egy előrehaladott állapotban szenvedő tizenhat éves fiút végső elkeseredésben elküldtek egy, a londoni Queen Victoria Hospital-ben dolgozó A. A. Mason nevű hipnoterepautához. Mason felfedezte, hogy a fiú jó hipnotikus alany, és könnyen mély transzba ejthető. Miközben a fiú transzban volt, Mason azt mondta neki, hogy a Brocq kórja gyógyul, és hamarosan teljesen el fog tűnni. Öt nappal később, a fiú bal karját borító pikkelyes réteg leesett, és láthatóvá vált alatta a puha, egészséges hús. A tizedik nap végére a karja teljesen rendbejött. Mason és a fiú tovább dolgoztak a különböző testrészeken, amíg teljesen el nem tűnt a pikkelyes bőr. A fiú öt évig biztosan tünetmentes maradt, utána Mason elvesztette vele a kapcsolatot.⁶⁰

Ez azért rendkívüli, mert a Brocq kór egy genetikai állapot, és gyógyulásához többre van szükség, mint bizonyos autonóm folyamatok uralása, mint például vérnyomás minták, vagy az immunrendszer különböző sejtjei. Ez azt jelenti, hogy magába az eredeti tervbe, a DNS programozásunkba nyúlunk bele. Úgy tűnik tehát, hogy amikor hiteink megfelelő rétegéhez férünk hozzá, elménk még a genetikai felépítésünket is felül tudja írni.

Vallási/spirituális hiteinkben megtestesült hiteink

Összes hitünk közül talán a legerősebbek a spirituális hit révén kinyilvánítottak. 1962-ben egy Vittorio Michelli nevű férfit felvettek az olaszországi Verona, Katonai Kórházba bal csípője nagyméretű rákos daganata miatt (11. ábra). Oly szörnyű volt az orvosi előrejel-

11. ábra: egy 1962-ben elvégzett röntgen, ami megmutatja milyen szinten bomlott le Vittorio Michelli csípőcsontja a támasztószövetek rosszindulatú daganata miatt. Oly kevés csont maradt, hogy lábszára gömbje szabadon lebegett a puha szövetek tömegében, ezt szürke ködként mutatja a röntgen.

zés, hogy kezelés nélkül hazaküldték, és tíz hónapon belül a csípője teljesen felbomlott, lábszárcsontja pedig kizárólag puha szövetben lebegett. Szó szerint elkezdett szétesni. Végső elkeseredésében elutazott Lourdesba, és megfürdette magát a forrásban (eddigre már gipszöntvényt viselt, mozgulatai igen korlátozottak voltak). Vízbe érve azonnal azt érezte, hogy hő áramlik át a testén. A fürdés után visszatért az étvágya, és megújult erőt érzett magában. Számos további fürdetésben vett részt, majd hazatért.

A következő hónapban annyira jól érezte magát, hogy követelte, ismét röntgenezzék meg az orvosok. Daganatát kisebbnek találták. Annyira meghökken-

tek, hogy feljegyezték fejlődésének minden lépését. Jól tették, mert miután Michelli daganata eltűnt, csontja elkezdett visszanojni, és az orvosi közösség ezt általánosan lehetetlennek tartja.

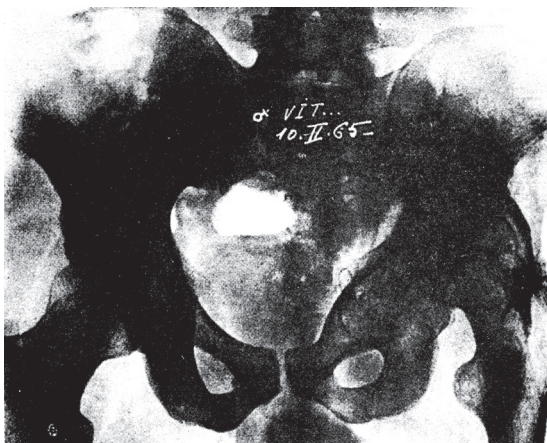
Két hónapon belül ismét lábra állt, és járni kezdett, a következő évek során pedig csontja teljesen visszaöött (12. ábra).

A Michelli kórtörténetéről szóló feljegyzésekből küldtek a Vatican's Medical Commission-nek, egy nemzetközi orvosi bizottságnak, ami azért alakult, hogy az ilyen ügyeknek utána járjon. A bizonyíték átvizsgálása után a bizottság úgy döntött, Michelli esete valóban csoda. Ahogy a bizottság hivatalos jelentésében kijelentette: „A csípőcsont és üreg bámulatosan visszaöött. Az 1964-ben, 1965-ben, 1968-ban és 1969-ben készített röntgenfelvételek határozottan és kétségtől megerősítik egy olyan előre nem látható és megrázó csont visszaövést meg történtét, amire nem volt még példa az egészségügyi világ krónikáiban”.⁶¹

Csoda volt Michelli gyógyulása abban az értelemben, hogy áthágta volna a fizika bármilyen ismert törvényét? Ugyan a bizottság kimarad ebből a kérdésből, úgy tűnik nincs semmiféle világos ok, amiért azt kellene hinnünk, hogy bármilyen törvény sérült volna. Michelli gyógyulása inkább még meg nem értett természetes folyamatok eredményének tűnik. Figyelembe véve az eddig leírt gyógyulási képességeket, nyilvánvaló, hogy az elme és test közti kölcsönhatásnak számos, jelenleg még nem megértett ösvénye van.

Hogyha Michelli gyógyulását még felfedezetlen természetes folyamatoknak tulajdoníthatjuk, jogosan tehetjük fel a kérdést: miért olyan ritka a csontvisszaövés, és mi indította be Michelli esetében? Talán azért ritka a csontvisszaövés, mert ennek eléréséhez az elme oly mély szintjeihez kell hozzáférni, amit tudatosságunk mindennapos tevékenysége nem érint. Úgy tűnik ezért szükséges hipnózis ahhoz, hogy enyhülést érjünk el a Brocq kórban. Hogy mi indította be Michelli gyógyulását – figyelembe véve a számos előző példát, ahol a hit nagy szerepet játszott a test/elme alakításában – valószínűleg itt is erről van szó. Lehetséges, hogy a Lourdes gyógyító erejébe vetett hite révén Michelli valahogy – akár tudatosan, akár vak tyúk is talál szemet alapon – befolyásolta saját gyógyulását?

Erős bizonyítékok támogatják, hogy a hit, nem pedig az isteni közbeavatkozás okozott legalább néhányat a csodának hitt eseményekből. Emlékezz, Mohotty úgy érte el emberfeletti önuralmát, hogy Kataragamahoz imádkozott, és hacsak nem vagyunk hajlandók elfogadni Kataragama létezését, Mohotty képességeit úgy tűnik, jobban megmagyarázza mély és megingathatatlan *hite*, hogy isteni védelem alatt áll. Úgy tűnik, ugyanez igaz számos katolikus csodatevő és szent által véghezvitt csodára.

12. ábra: a Lourdes-i forrásnál vett fürdők sorozata után Michelli csodaszerű gyógyulást tapasztalt. Néhány hónap alatt csípőcsontja teljesen visszaépült, pedig a jelenlegi orvostudomány lehetetlennek tartja az efféle teljesítményt. Ez a 1965-ös röntgen a csodaszerűen visszagyógyult csípőízületet mutatja. [Forrás: Michel-Marie Salmon, *The Extraordinary Cure of Vittorio Michelli*. Használata engedélyezve]

* Tényleg megdöbbentő szinkronicitás: miközben e szavakat írtam, egy arról tájékoztató levél érkezett a postán, hogy egy Hawaii, Kauai szigetén élő barátom, akinek rák hatására lebomlott a csípője, szintén megtapasztalt egy „megmagyarázhatatlan” és teljes csontvisszaövést. A gyógyulását segítő eszközök közé tartozott a kemoterápia, kiterjedt meditáció és képzelő gyakorlatok. Gyógyulásának története megjelent a Hawaii újságokban.

Az egyik katolikus csoda, amit úgy tűnik az elme okoz, a stigma, vagyis amikor Krisztus sebeinek megfelelő sebek keletkeznek egy ember testén. A legtöbb egyházi tudós Assisi szent Ferencet tartja elsőnek, aki önkéntelenül megtestesítette a keresztre feszítés sebeit, de halála óta szó szerint több száz stigmásról tudunk. Ugyan egyik aszkéta stigmái sem teljesen egyformák, azonban van egy közös pontjuk. Szent Ferencről kezdve mindannyiuknak a tenyerén és lábfején vannak sebek, annak jelképeként, ahogy Krisztust a keresztre szögezték. Az ember nem ezt várná, ha a stigmákat Isten adta volna. Az érzékeken túli érzékelés lélektanával foglalkozó D. Scott Rogo, a kaliforniai, Orinda-i John. F. Kennedy Egyetem tagja rámutat: római szokás szerint a szögeket a *csuklóba* ütötték és Krisztus korából fennmaradt csontmaradványok mind ezt igazolják. A tenyerekbe ütött szögek ugyanis nem tudnák megtartani egy kereszten lógó test súlyát.⁶²

Miért hitte mégis szent Ferenc és az utána jövő stigmások, hogy a szögeket a tenyérbe ütötték? Mert már a nyolcadik századtól kezdve így ábrázolták a művészek. Az, hogy a stigma elhelyezkedésére, sőt még méretére és alakjára is hatással van a művészet, különösen kitűnik az 1903-ban elhalálozott Gemma Galgini olasz stigmás esetében. Gemma sebei pontosan tükrözték a kedvenc feszületén látható stigmát.

Egy másik kutató, aki azt hitte, hogy a stigmákat magunknak okozzuk, a csodákról számos kötetet írt Herbert Thurston, angol pap volt. Halála után, az 1952-ben megjelent *The Physical Phenomena of Mysticism (A miszticizmus fizikai jelenségei)* című mesterművében számos okot sorolt fel, hogy szerinte a stigma miért önszugesztio eredménye. A sebek mérete, alakja és elhelyezkedése stigmástól stigmáig változik. Ez a következtetés arra utal, hogy nem egy közös forrásból származnak, pl. Krisztus eredeti sebeiről. Ha összehasonlítjuk a különböző stigmások látomásait, szintén kevés következetességet találunk. Ez pedig arra utal, hogy ezek nem a történelmi keresztre feszítés újbóli átélései, hanem a stigmások saját elmeszüleménye. És talán mind közül a legfontosabb, hogy a stigmások nagy része hisztériában szenvedett, ezt a tényt pedig Thurston további bizonyítékként fogadta arra vonatkozólag, hogy a stigma egy ingatag és érzelmileg rendellenes, és nem feltétlenül egy megvilágosodott elme eredménye.⁶³ Ilyen bizonyítékok fényében nem meglepő, hogy néhány liberálisabb katolikus vezető szerint is a stigma „misztikus kontempláció” eredménye, vagyis mély meditáció alatt ezeket *létrehozza* az elme.

Ha a stigma önszugesztio eredménye, ez kitérít az elme holografikus testre kifejtett hatásának terjedelmét. Mohott sebeihez hasonlóan a stigmák is zavarba ejtő sebességgel képesek gyógyulni. A test szinte korlátlan rugalmasságát bizonyítja továbbá, hogy egyes stigmások képesek szögyszerű dudorokat növeszteni sebeik közepére. Ugyancsak szent Ferenc mutatta be elsőként ezt a jelenséget. Szent Ferenc életrajzírója és stigmájának szemtanúja, Thomas of Celano szerint: „Úgy tűnt kéz- és lábfejét közepén szögek ütötték át. E nyomok a keze belső felén kör alakúak voltak, a külsején pedig megnyúltak, és egyes húsdarabok visszagörbített és újra beütött szögdaraboknak látszottak, ezek kiálltak a hús többi részéből”.⁶⁴

Szent Ferenc egyik másik kortársa, szent Bonaventura is szemtanúja volt a szentember stigmájának, és ő azt mondta, hogy a szögek annyira határozottak voltak, hogy az ember be tudta dugni alattuk a sebbe az ujját. Ugyan úgy tűnt, hogy szent Ferenc szögei megfeketedett és megkeményedett húsból álltak, még egy szögyszerű tulajdonsággal rendelkeztek. Thomas of Celano szerint, ha az egyik oldalon megnyomtak egy szöget, azonnal kijött a másikon, ugyanúgy, mintha a tenyere közepében egy igazi szöget tologattak volna előre-hátra!

Egy 1962-ben elhalálozott, jól ismert bajor stigmás Neumann Teréz is rendelkezett ilyen szögyszerű dudorokkal. Csakúgy, mint szent Ferenc esetében, látszólag megkeményedett bőrből álltak. Számos orvos alaposan megvizsgálta őket, és arra jutottak, hogy ezek a szerkezetek teljesen áthatoltak a kezein és a lábain. Ellentétben szent Ferenc folyamatosan nyitott sebeivel, Neumann Teréz sebei csupán időszakosan nyíltak ki, és amikor abbahagyták a vérzést, egy puha, hártyszerű bőr gyorsan befedte őket.

Más stigmások is mutattak testükben ilyen alapvető elváltozást. Az 1968-ban elhalálozott híres olasz stigmás, Padre Pio stigma sebei teljesen áthatoltak a kezein. Az oldalán lévő seb oly mély volt, hogy az orvosok féltek megmérni, nehogy megsértsék belső szerveit. Giovanna Maria Solimani tisztelendő, egy tizennyolcadik századi olasz stigmás sebei a kezén oly mélyek voltak, hogy egy kulcsot bele lehetett dugni. Ahogy az összes stigmás esetében, az ő sebei sem kezdtek el rothadni, nem fertőződtek el, még csak be sem gyulladtak. És egy másik tizennyolcadik századbéli stigmás, szent Veronica Giuliani, az olaszországi Umbriában található Citta di Castello zárda apácafőnök-asszonya, nagy sebbel rendelkezett az oldalán, *ami parancsra nyílt és záródott*.

Agyon kívülre vetített képek

A holografikus modell felkeltette a Szovjetunió kutatóinak figyelmét, és két szovjet pszichológus, Dr. Alexander P. Dubrov és Dr. Veniamin N. Pushkin széles körben írtak a témáról. Úgy hiszik, az agy frekvencia feldolgozó képessége önmagában nem bizonyítja az emberi elme gondolatainak és képeinek holografikus természetét. Azonban javasoltak valami olyasmit, ami szolgálhat ilyen bizonyítékként. Dubrov és Pushkin úgy hiszik, meggyőző erővel mutatná be az elme holografikus természetét, ha lehetne egy példát találni arra, ahogyan az agy egy képet önmagán kívülre vetít. Vagy, hogy saját szavaikat használjam: „Pszichofizikai szerkezetek az agyon kívülre való vetítéséről szóló jelentés közvetlen bizonyítékként szolgálna az agyhologramok létezéséről”.⁶⁵

Valójában úgy tűnik, szent Veronica Giuliani szolgált ilyen bizonyítékot. Élete utolsó éveiben meggyőződésévé vált, hogy a Passió képei – egy töviskorona, három szeg, egy kereszt és egy kard – a szívébe rajzolódtak. Képeket rajzolt ezekről, és fel is jegyezte, hol vannak ezek. Miután meghalt a boncolás kimutatta, hogy a jelképek lenyomatai tényleg a szívében voltak pontosan úgy, ahogy lerajzolta őket. A boncolást végző két orvos aláírt esküvel tanúsította felfedezéseit.⁶⁶

Más stigmásoknak is voltak hasonló tapasztalataik. Avilai szent Teréz egyik látomásában egy angyalt látott, ahogy karddal átdöfi a szívét. Miután meghalt, egy mély repedést találtak a szívében. A szíve, amin még mindig látható a természetfeletti kard sebe, ereklyeként megtekinthető a Spanyolországi Alba de Tormes-ban.⁶⁷ Marie-Julie Jahenny, egy tizenkilencedik századbéli stigmás, lelki szemei előtt folyton egy virágot látott, amíg végül a virág megjelent a mellén. Húsz évig ott maradt.⁶⁸ E képességek nem korlátozódnak a stigmásokra. 1913-ban a francia Abbaville-hez közeli Bussus-Bus-Suel faluban egy tizenkét éves kislány a lapok főoldalára került, amikor felfedezték, hogy képes volt tudatosan ábrákat, például kutyákról és lovokról szóló képeket, a karjaira, lábaira és vállaira megjeleníttetni. Szavakat is létre tudott hozni, így amikor valaki feltett neki egy kérdést *a válasz azonnal megjelent a bőrén*.⁶⁹

Az ilyen bemutatók bizonyára az agyon kívülre vetített pszichofizikai elmeképek példái. Valójában bizonyos értelemben maguk a stigmák is, különösen, ahol a hús szögyszerű

dudorokat hozott létre, annak példái, hogy az agy képeket vetít ki magából, és belenyomja a holografikus test puha gyurmájába. A Jersey City State College filozófusa, Michael Grosso, aki terjedelmesen írt a csodák témájáról, szintén erre a következtetésre jutott. Grosso elutazott Olaszországba hogy első kézből tanulmányozza Padre Pio stigmáját. Így nyilatkozik: „Padre Pio tanulmányozásában egyik tárgykör az a képessége volt, hogy úgy mond, jelképesen átalakítsa a fizikai valóságot. Más szavakkal: az a tudatosság, amivel dolgozott, lehetővé tette számára, hogy bizonyos jelképes gondolatok fényében átalakítsa a fizikai valóságot. Például azonosult a keresztre feszítés sebeivel, a teste átíthatóvá vált ezen elmebeli jelképek számára, és lassan felvette alakjukat”.⁷⁰

Tehát úgy tűnik, képek használatával az elme képes megmondani a testnek, mit tegyen, és akár azt is mondhatja, hogy több képet hozzon létre. Képeket létrehozó képek. Két egymást a végtelenségig tükröző tükör. Ilyen a test/elme kapcsolat természete egy holografikus Világmindenségben.

Ismert és ismeretlen törvények

A fejezet elején azt mondtam, hogy ahelyett hogy megvizsgálánánk a különböző folyamatokat, amiket az elme használ a test irányítására, ez a fejezet elsősorban ezen irányítás kiterjedtségét vizsgálja. Ezzel nem tagadni vagy csökkenteni szeretném e folyamatok fontosságát. Létfontosságúak az elme/test kapcsolat megértéséhez, és mindennap új felfedezések tűnnek fel ezen a területen.

Például, egy nemrégiben tartott pszichoneuroimmunológia konferencián – egy azt tanulmányozó új tudomány, hogy miként lép kölcsönhatásba az elme (pszicho), az idegrendszer (neuro) és az immunrendszer (immun) – Candace Pert, a National Institute of Mental Health agykémia kutatás vezetője bejelentette, hogy az immunsejtek neuropeptid receptorokkal rendelkeznek. A neuropeptidek azok a molekulák, amiket az agy kommunikációhoz használ, ők az agy táviratai, ha úgy tetszik. Volt idő, amikor azt hitték, hogy csak az agyban vannak neuropeptidek. De a receptorok (távíratvevők) léte magában foglalja, hogy az immunrendszer nem az agy különálló része, hanem kiterjedése. A test számos más részében is találtak neuropeptideket, és ez arra vezette Pertet, hogy beismerje, többé már nem tudja, hol végződik az agy, és hol kezdődik a test.⁷¹

Kihagytam ilyen részleteket, nemcsak azért, mert úgy éreztem, hogy annak a kiterjedtségnek a vizsgálása, hogy meddig képes az elme alakítani a testet, jobban illik a tárgyalt témába, hanem azért is, mert a test/elme kölcsönhatásokért felelős biológiai folyamatok túl nagy téma lenne e könyv számára. A csodákról szóló rész elején azt mondtam: nincs nyilvánvaló okunk azt hinni, hogy Michelli csont gyógyulását ne tudnánk megmagyarázni a fizikáról alkotott jelenlegi megértésünk alapján. Ez kevésbé igaz a stigmákra. Úgy tűnik, nagyon nem igaz azokra a különféle úgynevezett természetfeletti jelenségekre, amiket a történelem során különböző hiteles emberek, mostanában pedig különféle biológusok, fizikusok és más kutatók jelentettek.

E fejezetben megnéztünk néhány elképesztő dolgot, amire az elme képes, és bár nem értjük teljesen, mégsem tűnik úgy, hogy áthágná a fizika ismert törvényeit. A következő fejezetben megnézzünk néhány dolgot, amire képes az elme, mégsem tudjuk jelenlegi tudományos megértésünkkel megmagyarázni. Ahogy majd láthatjuk, a holografikus elgondolás ezeken a területeken is szolgálhat magyarázatokkal. Első pillantásra rázósnak tűnő területekre kalandozunk, és még Mohotty gyorsan gyógyuló sebeinél és szent Veronica Giuliani